

[Industriministeren]

over for også i fremtiden, og jeg erkender, at det ikke har været muligt for denne regering at skabe en sådan konkurrencesituation, at alle problemer er løst. Jeg erkender, at der er virksomhedsledere, som er pessimistisk indstillede, men det er ikke bare i Danmark, det er i hele verden, denne pessimisme findes, for vi har naturligvis vanskeligheder med hele verdensøkonomien, og vi ved begge to, at vi er afhængige af, at markederne rundt omkring bliver købedygtige i højere grad, end tilfældet er.

På den anden side er jeg optimist, fordi vi lever i et velfungerende samfund med en velfungerende offentlig sektor og en velfungerende privat sektor. Det har jo vist sig, at der er megen sund fornuft overalt i samfundet, og når bare vi herinde kan finde et flertal for de foranstaltninger, vi foreslår, tror jeg også, at dette til sidst vil resultere i, at vi også i statistikkerne kan se, at nu begynder optimismen at vise sig i form af øgede investeringer.

Men heller ikke på dette punkt gør jeg mig nogen illusioner, for der skal tid til, at man ligesom bliver ændret i retning af at tro på, at en forventning til fremtiden også kan vise sig i form af øgede investeringer, ikke alene i industribygninger og industrimaskiner, men også i udgifter til markedsføring, til produktudvikling og til produktionsudvikling og research og meget, meget andet. Det er en uendelig kompliceret proces at være industrileder og medarbejder i industrivirksomhederne.

Vi har gjort rede for det i redegørelsen til folketinget, og jeg håber, man har mærket sig disse afsnit. Det er ikke noget, der kommer af sig selv, og jeg har før gjort opmærksom på, at efter min vurdering er virksomhedsledergruppen – ikke mindst i industrien, men i det hele taget i erhvervslivet – særdeles vigtig, og jeg er tilfreds med at konstatere, at vi indtil dette øjeblik har kunnet finde et flertal, som vil støtte os i de foranstaltninger, som vi har gennemført for at fremme dansk erhvervslivs investeringsmuligheder, eksportmuligheder og produktionsmuligheder.

Hermed sluttede forhandlingene.

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 186:

Forslag til lov om ændring af lov om tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsninger.
(Fremsat 20/4 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tove Lindbo Larsen (S):

Lovforslaget har sin oprindelse i det dagsordensforslag, det borgerlige flertal vedtog her i tinget efter debatten om offentliggørelse af monopoldirektoratets redegørelse om discountbutikker.

Efter lovforslaget ønsker man at fritage ministeren for det ansvar, der er knyttet til at være rekursinstans og dermed træffe afgørelse om, hvorvidt klager skal tages til følge eller ej. Det synes at passe den nuværende industriminister udmærket; ellers ville han vel næppe have fremsat lovforslaget. Som lovforslaget er udformet, kommer industriministeren også ud af sit dilemma med discountredegørelsens offentliggørelse. Der er nemlig efter censuren kommet nye indsigelser, og dem passer det også ministeren godt at være fri for at tage stilling til.

Det er ikke afgørende for socialdemokratiet. Vi stemte imod dagsordensforslaget og er naturligvis også imod dette lovforslag.

Jeg gentager gerne min argumentation herfor. Socialdemokratiet finder, at sammensætningen af monopolrådet er utilfredsstillende, idet lønmodtagere og forbrugere har en alt for lille repræsentation i rådet. Vi ved naturligvis, at sagen kan ankes til monopolankenævnet. Ankenævnet består af en højesteretsdommer, en professor og en rigsrevisor. Jeg siger ikke, at disse højtuddannede personer ikke gør deres arbejde godt nok – absolut ikke – men forbrugere og lønmodtagere har ikke forhandlingsret om ankenævnets sammensætning, som handelsstanden og Industrirådet har det.

En helt anden ting er, at det, som der står i bemærkningerne til lovforslaget, må bero på rådet, hvilken fremtidig arbejdsdeling mellem råd og direktorat der skal være i forbindelse med undersøgelsesvirksomheden. Det undrer mig, at ministeren ikke skal blandes mere ind i denne beslutning. Det forekommer mig at være væsentligt, at man ved, hvordan arbejdsdelingen bliver i fremtiden. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om